

Zondag 19 januari 2020
PG de Hoeksteen
Ds. Hanneke Ouwerkerk
Johannes 2: 1 t/m 12

Gemeente van Christus,

'Can I be me'

'Can I be me'. Deze zin sprak de zangeres Whitney Houston regelmatig uit. Can I be me. Ze groeide op in het getto in Newark, Amerika, leerde zingen in de kerk, gospels, onder leiding van haar moeder. En groeide uit tot een popster van formaat. Haar vader en moeder speelden een grote rol in haar carrière.

Door de enorme druk die ze ervaart, de keerzijde die roem met zich meebrengt, wordt ze kwetsbaar, en gevoelig voor drugs. Can I be me, zegt ze vaak. Mag ik mezelf zijn. Zo is de documentaire getiteld waarin iets van haar leven wordt geschetst. Maar veel eerder hoor ik het als een andere vraag. Is er iemand bij mij? Vanuit dat verlangen belandt ze in een huwelijk met Bobbi Brown. Iemand die haar begrijpt, en troost, en nabij is. Maar de toekomst die het huwelijk belooft, verzandt in hun gevoeligheid voor drank en drugs. Hun dochter Bobbi Kristina wordt geboren, maar ze groeit grotendeels op zonder vader en moeder, die of op tournee zijn, of vanwege hun verslaving geen zorg voor haar kunnen dragen. Het huwelijk loopt stuk, Bobbi Brown trouwt opnieuw en begint een nieuw gezin. Whitney blijft achter, met haar dochter, met wie ze weinig contact heeft.

Uiteindelijk overlijden zowel moeder als dochter aan een overdosis. Whitney is 48 jaar geworden, haar dochter 22 jaar.

In de documentaire spreekt Whitney Houston een zeer aangrijpend gebed uit, samen met haar crew, kort voor een optreden. Heer, herstel mijn hart, U die kunt helen wat geen mens herstellen kan.

Wat zij hoopte van haar huwelijk, van de verbondenheid met haar man, haar dochter, bleek niet uit te komen. Haar gemis naar contact en vriendschap komt terug in het innige gebed dat zij dan bidt. Een gebroken hart, en een verlangen naar herstel.

Een bruiloft is een complex beeld in onze tijd. Het is niet voor niets dat bruiloften steeds grootser en uitgebreider gevierd worden, dat maak je zelf misschien ook wel mee. Ergens wordt in alle uitbundigheid op die ene dag, of op die twee dagen, alle hoop gestopt dat er toekomst zal zijn, en verbondenheid zal blijven. Het heeft soms bijna iets bezwerends. Pluk de dag, nu het nog kan, want morgen is het misschien al weer voorbij, en is er haat en nijd of kilte, en liefdeloosheid.

Tegelijk is juist de bruiloft het ultieme symbool van ons verlangen naar relatie, naar verbondenheid. Het ultieme symbool van hoop. Of je nu alleen bent, of getrouwd of samenwoont, of je hoopt te gaan trouwen, ergens symboliseert het huwelijk een toekomst. Een leven met elkaar, in goede en kwade dagen. Waarin er verbondenheid is, maar tegelijk ook kwetsbaarheid.

Het is is een nieuw begin, de toekomst opent zich voor je, in kinderen die je misschien gegeven worden, in de dagen die je samen mag doorbrengen, in het opbouwen van een gezin, deel uitmaken van een groter geheel.

De derde dag

Precies in die mengeling van verlangen en gemis en hoop verschijnt Jezus. Op de derde dag. Uitgerekend op een bruiloft.

Johannes ziet hem komen en zegt eerder al: Zie, het Lam van God, Hij draagt de zonde van de wereld. En Jezus daalt af in het water, om gedoopt te worden. Om midden onder de mensen te zijn, in het water van de doop, waar het leven je ondertrekt en neerdrukt. Daar komt Jezus. Om je op te tillen, en mee te nemen in een nieuw leven.

En zo gebeurt. Hij maakt vragende mensen tot vrienden, tot volgelingen, ze beseffen nog amper wie Jezus is, en wat Hij doet. Maar Simon, Filippus, Nathanael, ze moeten wel met Hem mee. En zo belandt dit wonderlijke gezelschap op een bruiloft. Opnieuw mengt Jezus zich onder de mensen. In de diepte van de Jordaan, bij zijn doop. In de hoogte van het leven, op een feestdag. Midden onder ons begeeft Hij zich.

Niet zomaar op een willekeurige dag, maar op de derde dag. In het Oude Testament de aankondiging dat God verschijnen gaat. De dag dat je al je zintuigen open moet zetten, om Hem op te merken! De dag dat alles anders wordt, omdat God er bij komt. Tegelijk de dag van de verrijzenis. De beslissende verschijning van God, nu Christus is opgestaan.

De derde dag is de dag dat Jezus er bij komt. Of er op Hem gerekend was? Waarschijnlijk niet? Er is in ieder geval niet genoeg. Hij is een ongenode gast, en zijn komst is wat overrompelend. Ik weet niet eens of Hij is opgemerkt, door het bruidspaar, door de andere gasten. Maar hoe dan ook verschijnt Hij! Op het moment dat er tekort ontstaat, en de feestvreugde dreigt te bederven. En de eerste barsten van de bruiloft zich al beginnen te vertonen. Dat is het moment waarop Jezus verschijnt.

En Maria. Die Jezus aan zijn mouw trekt en wil dat Hij nu maar eens ingrijpt. Maar Maria's 'nu' is niet het 'nu' van Jezus. Zijn tijd is toch een andere tijd. Mijn uur is nog niet gekomen, antwoord hij. Dat uur komt later pas, als hij voor Golgotha staat. Dat is het uur waarop hij zijn grootheid ten volle moet laten zien en waarop Jezus zegt: nu is mijn uur gekomen. De tijden zijn aan God, en Jezus' handelen loopt door feestvreugde en doodsangst heen.

En toch grijpt Jezus dan in. Als een teken van zijn glorie, dat Hij het Feest zal redden. Niet alleen dit feestje, maar heel het menselijk leven en de schepping en de wereld.

En dan gaat het niet zozeer om dat wonder. Nee, dat niet. Er zijn maar weinig mensen die daarvan weten, die het zien gebeuren. Alleen Maria weet ervan, en de bedienden die het water in de vaten schepten. Verder niemand. Het gebrek is aan de meeste gasten voorbij gegaan. Zoals het wonder aan de meesten is voorbijgegaan.

God is the crack where the story begins. We are the crack where the story gets interesting.

Zo dicht de Ierse dichter Pádraig Ó Tuama. God is de breuk waar het verhaal begin. Wij zijn de barsten waar het verhaal zich in begeeft.

Christus komt in de barsten van de tijd. In het gebrek van het leven, het leven samen of alleen. De verwachting is er wel, op de bruiloft. De vaten zijn gevuld met water, de rituelen van de reiniging worden uitgevoerd, ze weerspiegelen de verwachting van wat komen gaat. Maar de voltooiing, de verwerkelijking, die is er maar ten dele. Vreugde en overvloed mengen zich met schaarste en onzekerheid. Tot de derde dag aanbreekt, en Hij verschijnt die zich onder ons begeeft.

De bruiloft is in alle aardsheid het beeld geworden van de verhouding tussen God en mens. Christus is de bruidegom, en zo verbindt Hij zich aan jouw en mijn leven, aan zijn volk, aan wie Hem liefheeft, aan wie Hem zoeken.

Daarom mogen bruiloften ook wel groots gevierd worden tenslotte, omdat ze iets weerspiegelen van het diepe verlangen naar verbondenheid. Met elkaar, en met Jezus de Heer. Hij begeeft zich in jouw leven, om de derde dag te doen aanbreken. Nu Christus onder ons gekomen is, is er een nieuwe toekomst geopend. Het oude leven is voorbijgegaan, het is alles nieuw geworden. Zo schenkt Christus ons zichzelf, in zijn overvloed.

Tot slot

Zo komt Jezus midden in het gewone leven. Waar mensen aan elkaar gegeven worden, waar feest gevierd wordt, waar gebrek is.

Onze levensopdracht ligt niet eenzame afzondering, meestal niet. Maar in het gewone, alledaagse leven. En dat is goed. Elkaar zijn wij gegeven, als partners, als broeders en zusters, als vrienden. Op de plekken waar je leeft, met de mensen die op je pad komen, of op wiens pad jij komt, gaan wij onze levensweg.

Met dit verschil, dat de derde dag is aangebroken. Christus leeft, en wij met Hem. Misschien reken je niet eens op Hem in je leven. Maar Hij verschijnt, hoe dan ook, steeds opnieuw. Om de breuken te vullen met zichzelf, en er nieuwe overvloed ontstaat. Tot de rand toe gevuld zijn de vaten. Met wijn van het Koninkrijk.

Zo openbaart Jezus zijn glorie, zijn heerlijkheid. Niet in de verhevenheid, boven het alledaagse uit. Maar midden onder is woont Hij, en draagt Hij de dood en brengt Hij het leven.